

שפת אמת

שמות – לכל איש יש שם

הרב אפרים ולץ

שפ"א שמות תרל"ג

זוה ענין שמות. כי השם הוא זכר ורמז לגוף הנקרא. וכן שמו ית' הוא מה שניכר בעוה"ז ע"י נפלאותיו וע"י בני"ה המייחדים שמו שיהי' ניכר כבוד מלכותו. כי כל אלה הגבורות כיצ"מ וכדומה הם רחוקים מעצמותו ית' לזאת מכונה בלשון שם. ולבחינה זו ירדו בני"ה בגלות כדכ' שמנו קראת בשמך שנק' בני ישראל כמו שהם ביחד מעוררין במעשיהם עד שמו ית'. רק בגלות נשכח זה השורש שזה עצמו הגלות. וז"ש על שלא שינו שמם נגאלו. שזה עיקר הגאולה להיות נשאר בשם הראשון כנ"ל.

וז"ש מה שמו מה אומר כו'. שישאלו מאחר שנשכח מהם שמו ית' איך יגאלו. והתשובה שיש שם ע"י הרצון והחשק שמשתוקקין לצאת מחשיכה ולהתדבק בו ית'. ונק' אהי'. והוא בחי' תשובה.

שפ"א שמות תרל"ז

אבל עיקר אמיתיות הענין הוא ע"פ ד' המדרש שמותן על שם הגאולה כו' ופי' אמו"ז ז"ל שהארות הראויות לגאולה הלכו מיד עמהם כמ"ש הקב"ה בורא רפואה קודם למכה כו'.

וזה עצמו ענין השמות דכתיב לכולם בשם יקרא. כי כל כוכב ומלאך שנברא על דבר מיוחד לעשות שליחות הבורא ית' בעולם לכן נקבע בו מקודם שם עליון. וז"ש לכולם בשם יקרא שהוא התדבקות כל צבא מרום בשמא דכליל כל שמהן. והוא שם כבוד מלכותו ית'.

וכמו כן ממש באיש הישראלי שיש לכל א' שם מיוחד שצריך לתקנו. ובוודאי כשגומר מעשיו לטובה נשלם בזה שמו. ואותן השמות שהם כוחות הנפשות הם עצמם מסייעין לאדם להוציא לאור תיקונו. והיינו דכתיב ואלה שמות בני"ה הבאים. כלומר שלא יעלה עה"ד ח"ו כי הגלות וכן כל עת צרה לאדם שלא תבא הוא במקרה. וכאילו עזב ה' אותנו ח"ו. רק שכח הדביקות הולך עמנו בגלות....